

utroligt, at dette kan være Tilfældet; men dog tvivler jeg ikke om, at det forholder sig saa, det utrolige sker jo somme Tider. Det, det er mig om at gøre, er, at vi faa en Ende paa denne Sag, og jeg vil derfor være meget imod, at der udstedes en saadan Bekendtgørelse. Det er jo ogsaa muligt, at Folk, der allerede have meldt sig, kunne melde sig nok en Gang i den Tro, at de atter skulle have. En saadan Bekendtgørelse vil altsaa kunne volde meget stor Ulejlighed, der ikke staar i Forhold til det ringe Antal Mennesker, der virkelig kunde have noget Krav paa at komme i Betragtning. Endelig omtalte det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (M. Madsen), at de Folk, der leve i Amerika og have deltaget i Trearskrigen, ikke kunde indgive Ansøgninger i rette Tid. Ja, jeg indrømmer, at Fristen er sat saaledes, at Folk, der leve paa oversøiske Steder, vanskelig kunne faa indgivet Ansøgninger, det vidste jeg meget godt; men jeg er ogsaa gaaet ud fra, at de, der paa de paagældende Steder leve i smaa Kaar, og som skulde oplyse det med tilforladelige Attester, meget vanskelig kunde opfylde Fordringerne om tilstrækkeligt Bevis for deres Stilling i saa Henseende. Det følger af, at de leve paa Steder, hvor slige Beviser ikke kunne tilvebringes. Der er endelig den Ting, at der, naar man skal sende et Beløb af 50 Kr. til Amerika, vil gaa en ikke ringe Del deraf til Porto. Ogsaa af den Grund, mener jeg, maa man finde sig i, at Folk, der leve saa langt borte, ikke komme med ved en Lejlighed som denne.

Formanden (Sofus Høgsbro): Folketingsmanden for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

J. C. Christensen: Jeg vilde blot tillade mig den korte Bemærkning, at naar Gaven til de nuværende 15,000 Andragere ikke forsinkes ved en yderligere Frist, har jeg selvfølgelig intet imod, at der bliver sat en saadan yderligere Frist, men vil tværtimod slutte mig til denne Tanke. Jeg synes ogsaa, at den Udtalelse, der fremkom fra den ærede Minister, at det sikkert kun er et meget ringe Antal, der kunde have noget Krav paa at komme i Betragtning, ikke kan være noget Bevis imod at give en saadan Frist, men tværtimod snarere maa være en Opfordring dertil, naar det virkelig bliver oplyst, at der er enkelte saadanne, der ikke have givet Ansøgning. Den Udtalelse, vi hørte fra

det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds (Joh. Hage), viser allerbedst, at det er sandt, hvad jeg før sagde, at Højre ikke har forstaaet Tankegangen fra vor Side, og naar han vil hævde, at det er et for stort Beløb, der fordres af Statskassen, vil jeg dertil sige, at Statskassen godt kan have Raad til at give endogsaa 2 Millioner til Gennemførelsen af den Sag, naar der blot er Vilje dertil hos de Folk, der staa Statskassen nær. De Statsregnskaber, vi have faaet de senere Aar og ikke mindst det, vi have faaet i Aar, vise jo, at der er Penge nok til Stede.

Fogtmann: Ja, jeg tror meget godt, at den ærede Minister tager sig meget let, hvad jeg siger. Han tager sig jo ogsaa meget let, hvad Folketinget siger. (*Finansministeren* [Hørring]: Nej!) — Jo, det vil rimeligvis nok komme frem, det bliver jo rimeligvis ikke den sidste Gang, vi komme til at tale med den ærede Minister i denne Samling, og jeg har i alt Fald faaet det Indtryk, at han tager sig let, hvad Folketinget siger, og saa er det jo ikke saa underligt, at han tager sig let, hvad der kommer fra et Atom som mig. Den ærede Minister har Ret i, at han ikke har rejst denne Sag; det er rigtigt, der er ingen, der vil paadutte ham at have rejst saa god en Sag, jeg ved overhovedet ikke, at han plejer at rejse nogen god Sag; men hvad jeg bebrejder ham, er, at han, da denne Sag, som er en god Sag, var rejst, ikke behandlede den fra første Færd med den Skønsomhed og Omhu, som den fortjener. Dagen efter, at Sagen var kommen frem i Rigsdagen, var jeg ude paa Landet og kom — jeg kan gerne sige det — til et Guldbryllup, hvor en Mængde Mennesker vare samlede, baade Folk af Højre og af Venstre. Der var udprægede Højremænd, som ere mine bitre Modstandere paa Valgdagen og ved mange andre Lejligheder, og af dem kom der mange til mig og sagde: Det er en fornøftig og smuk Sag, der er bleven rejst; den maa Rigsdagen da kunne enes om at føre igennem. Ja, sagde jeg, Ministeriet er ikke saadan meget behændigt og følsomt over for Forslag, der komme fra Venstre, men lad os haabe, at det vil have en heldig Haand til at føre Sagen igennem. Ja, svarede man mig, det vil nok ske, den Sag skulde ikke forkludres. Som sagt, jeg siger ikke noget om, at Ministeren ikke har rejst Sagen, det kunde være, hvad det er, men jeg siger, at da den blev rejst, og da det var en god Sag — det vil